

Kannaksen Mykrät

JÄSENLEHTI n:o 24 - 1/2013 - joulukuu

**Kirjoituksia kotiseutumatkalta Karjalaan
Mykrät juoksevat | Vieraita Amerikasta**

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry:n jäsenlehti

info@mykrat.net ★ www.mykrat.net

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry

☞ Perustettu 28.11.1999, merkitty yhdistysrekisteriin 1.3.2001

☞ Jäseniä n. 350, joista varsinaisia jäseniä n. 140

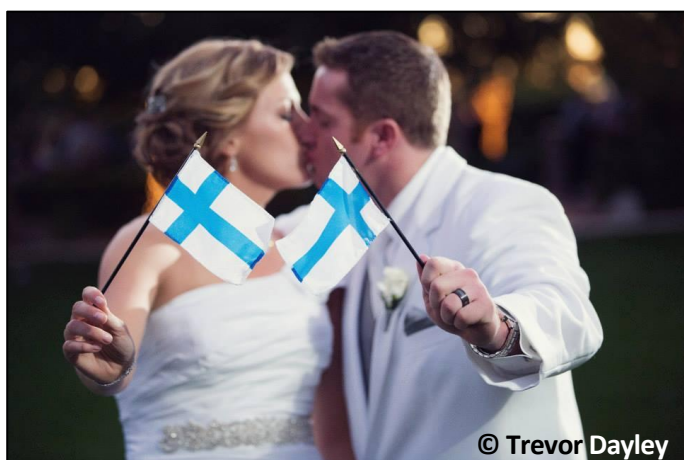
☞ Yhteystiedot:

- Sähköposti **info@mykrat.net**
- Kotisivu **www.mykrat.net**
- Postiosoite c/o Janne Mykrä, Piiankuja 4, 11710 RIIHIMÄKI

☞ Jäsenlehden toimitus:

- Juhana Mykrä • **juhana.mykra@gmail.com**
- Sukuseuran hallitus, jäsenet ja muut sukulaiset

☞ Jäsenlehden painatus: *Kopio Niini Oy, Helsinki*

Jäsenlehden kansikuva:

Karjalaiset juuret omaava, Mykrä-sukuun kuuluva Brock Auten vihittiin 8.11.2013 Yhdysvalloissa Arizonan osavaltion pääkaupungissa Phoenixissa amerikansuomalaiseen tyyliin. Kuvassa komea Brock ja kaunis morsiamensa Tanya (o.s. Bindl).

Lisää hääkuvia internetissä:

<http://trevordayley.pass.us/tanyabrockwedding/>

SISÄLLYS

n:o 24 - 1/2013 - JOULUKUU

PUHEENJOHTAJAN PALSTA	3
KOTISEUTUMATKA-KRONIKKA.....	4
MYKRÄT OMALLA MAALLA	5
JÄ HITTOLAINEN! – MUISTIJÄLKIÄ KEVÄISESTÄ MATKASTA HIITOLAAN	6
PALKINTOMATKALLA: KOHTEENA RUKA	8
SUVUN VANHIN: SYLVIA KAUNISMÄKI 100 VUOTTA.....	10
KERTTU RYÖSÄ: KÄSITÖITÄ KOKO IKÄ – KUVAT KERTOVAT	11
MARATONIA JA MUITA JUOKSUJA.....	12
AMERIKAN SERKUN HÄÄMATKA.....	13
MYKRÄN SUVUSSA TAPAHTUU	14
Jäsenten merkkipäivät 2014.....	14
Kuolleita.....	14
Vihittyjä	14
Syntyneitä.....	15
ILMOITUKSIA	16
Vuoden 2014 jäsenmaksusuoritukset	16
Kannaksen Mykrien sukujuhla 2014	16
Mykrien Suku-CD.....	16

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Tämä vuosi on ollut sukuseuramme toiminnassa ns. ”hiljaisen toiminnan vuosi”. Varsinaisia omia tapahtumia sukuseura ei tällä kertaa ole järjestänyt, mutta monet sukulaiset ovat jälleen olleet aktiivisina mukana muiden karjalaisten järjestöjen tapahtumissa.

Varmaan eniten Mykrä-sukuun kuuluvia, muistaakseni peräti 15 henkilöä, saatiin mukaan Helatorstaina järjestetyille kotiseutumatkalle Hiitolaan. Järjestävänä tahona oli Hiitolan pitäjäseura ja järjestelyt pelasivat mainiosti. Jatkossakin kotiseutumatkojen suhteen voidaan tehdä yhteistyötä pitäjäseuran kanssa. Vanhojen kivi-jalkojen ja Karjalan kauniin luonnon helmassa pääsimme jälleen kerran tutustumaan esivanhempiemme koti-seuduille. Erityisesti mieleeni jäi Kurkijoella majoituspaikassamme pidetty jääkiekon MM-kisastudio. Otteluna oli, kuinkas muutenkaan, Venäjä-Suomi ja kaiken kukkuraksi Suomi vielä voitti ottelun! Ottelun tiimellyksessä laulettiin karjalaiseen tapaan yhteislauluja ja ottelun jälkeen päästiin maistelemaan venäläistä samppanjaa voiton kunniaksi.

Sukumme jäsenistö on vuoden aikana jälleen kasvanut. Erityisen ilahtunut olen **Juhana Mykrän** esikoispojan **Nelsonin** sekä veljeni **Mikko Mykrän** kolmannen pojan **Samun** syntymistä. Nämä kuten kaikki muutkin sukumme vuoden aikana syntyneet lapset ovat automaattisesti tervetulleita sukuseuramme perhejäseniksi vanhempiansa kautta. Mahdollisimman moni tänä vuonna syntynyt pyritään saamaan mukaan sukukirja-CD:n tietoihin. Haluankin tässä yhteydessä onnitella kaikkia tänä vuonna lapsen saaneita Mykrä-suvun jäseniä! Pyydän myös ilmoittamaan tiedot uusista suvun jäsenistä sekä Juhanalle sukutietokannan että **Timo Mykrälle** jäsenrekisterimme ylläpitämiseksi.

Suvun ja sukuseuran uusien jäsenten lisäksi on tärkeää muistaa myös sukumme vanhimpia jäseniä. Sukuseuramme kunniajäsen **Sylvia Kaunismäki** (os. Mykrä) saavutti lokakuussa kunnioitettavan 100-vuoden iän. Toivotan vielä tässä yhteydessä sydämelliset onnitelut sukuseuramme ja Mykrä -suvun vanhimmalle jäsenelle. Myös muille ”pyöreitä” vuosia täyttäneille haluan osoittaa mitä lämpimimmät onniteluni.

Sukuseuran toiminnassa on vähitellen aika siirtää katseet kohti vuotta 2014. Ensi vuonna pidetään sukujuhlat ja sukuseuran vuosikokous elokuussa Heinolassa. Sukuseuran hallitus ryhtyy kevään aikana valmistelemaan sukujuhlaa. Tästä lehdestä löytyy jo ennakkotietoa ensi kesän juhlasta. Kaikki Mykrä-sukuun kuuluvat ovat tervetulleita jo seitsemättä kertaa järjestettävään sukutapaamiseen ensi vuoden elokuussa.

Tänä syksynä olen omalta osaltani joutunut miettimään jaksamista työelämän, perhe-elämän ja erilaisten harrastusten parissa. Olen pitkään ollut aktiivinen toimija monella taholla ja tämä on valitettavasti syönyt voimia. Sukuseuratoiminnassa olen ollut mukana koko Kannaksen Mykrät -sukuseuran toiminnan ajan eli syksystä 1999. Hallituksen jäsenenä eri rooleissa olen puolestaan toiminut ensimmäisestä vuosikokouksesta elokuusta 2000 lähtien.

Viisitoista vuotta on pitkä aika aktiivisena toimijana, minkä tahansa harrastuksen parissa. Olen jo vuosia toivonut hallitukseen ja erityisesti puheenjohtajan tehtävään nopeampaa vaihtuvuutta. Näin ollen vetoankin sukuseuran niihin jäseniin, jotka voisivat olla käytettävissä ensi kesänä uutta puheenjohtajaa ja hallitusta valittaessa. Tähän mennessä sukuseuran puheenjohtajina ovat toimineet vain Juhana ja minä, joten enpä pitäisi huonona ajatuksena, jos puheenjohtajuus siirtyisi Heino-lassa esimerkiksi jollekin sukumme naisista!

Rauhallista joulua ja hyvää uutta vuotta toivottaen,

Janne Mykrä
sukuseuran hallituksen puheenjohtaja
perhe 569 sukukirjassa

KOTISEUTUMATKA-KRONIKKA

Mykrän sukuseuran kokouksessa tuumailtiin,
jospa tänä vuonna kotiseutumatka Karjalaan tehtäisiin.
Varsinkin jos junalla päästäisiin Hiitolaan, se todella olisi mukavaa.

Junilla ennen paljon kuljettiin, kun tärkeitä asioita oli kaupunkiin.
Rautatie rakennettu oli aikoinaan, Mykrien kotipaikkojen lähelle kulkemaan.

Luotettavaksi Hiitolan Pitäjäseseuran matkat tiedettiin,
niinpä Mykrän sukuseuralle viisitoista paikkaa varattiin.

Kun vielä kunniajäsen, Elvi oli mukaan saatu,
niin meille muille aito tietolähde oli taattu.

Turvallisesti Keskimatkojen kyydissä kuljettiin
ja kuskin ammattitaitoon vieraalla maalla luotettiin.

Viipurissa Monrepon-puisto oli mielenkiintoinen kohde
siellä henki menneisyyden historian hohde.

Puistossa kävely antoi hyvän alun tälle retkelle.
Ennen junamatkaa oli aikaa vielä makoisalle kahvihetkelle

Sitten opas saattoi meidät oikeaan junaan asemalla.
Innostunut oli tunnelma, olimmehan nyt toivotulla junamatkalla.

Korjaustyöt alkumatkasta junan vauhtia hidasti.
Loppumatkasta asema lähestyttiin liiankin joutuisasti,

Junassa kiinnostuneena ympärilleen katseli kotiseuturetken väki.
Tosin ikkunoista hieman heikonlaisesti ulos näki.

Vuosien varrella luonto muobannut on maisemaa,
Radan varrella sentään joku vanha asema ja pysäkki oli paikoillaan.

Tuttuja paikkoja toisille näytettiin, tarinoita menneistä ajoista kerrottiin
Kun kotirantoja lähestyttiin, niin laululla tunteita ilmaistiin.

Kohta Hiitolanjärven rantoja juna kulkee, silloin Elvi- tädin mieleen muistoja tulvii.
Tästä kulki meidän lasten koulutie, tuolta kotipolku pihapiiriin vie.

Retkipäivänä tänne tullaan uudestaan,
silloin tarkemmin päästään Elvi-tädin lapsuuden kotipaikkaa tutkimaan.

Nopeasti lähestytään Hiitolan asemaa, sen Linnanbuoresta tunnistaa.
Iykevänä Linnabuori kutsuu kulkijaa, katsomaan Karjalan maisemaa avaraa.

Olihan junamatkassa elämystä kerrakseen,
se oli kuin aikamatka elämään entiseen.

Raija Pasanen, sukuseuran hallituksen varapuheenjohtaja, perhe 407 sukukirjassa

MYKRÄT OMALLA MAALLA

Hiitolan pitäjöseura järjesti kotiseutumatkan Hiitolaan ja Kurkijoelle 9. – 12.5.2013. Sukuseuran piiristä matkalle osallistui 15 retkeläistä: **Janne Mykrä, Timo Mykrä, Jorma Mykrä** jälkeläisineen ja sisarineen (**Hanna Hakala, Laura Mykrä, Mikko Mykrä, Soile Pietilä**), **Teuvo Mykrä** puolisoineen, Heinosten ryhmä **Elvin** johdolla (**Arja ja Veikko Randell, Marja Tanninen**) sekä ryösäläiset **Pasasen Raijan** ja **Anteron** komennossa (**Hilkka Ryösä, Raili Kallinen**). Lisänä oli muita hiitolaisia, kurkijokelaisia ja heidän ystäviään. Kaikkiaan matkalla oli 35 osallistujaa. Hiitolan Pitäjöseura oli matkan järjestäjänä ja Keskimatkat matkatoimistona. Vetäjänä oli kokenut ja pesunkestävä hiitolainen **Raija Laaksonen** ja kuskina Venäjän tiet monesti kolunnut **Petteri Keskinen**.

Mukana oli ilahduttavasti ensikertalaisia. Jorma oli saanut jälkikasvunsa liikkeelle ja Teuvo oli tullut etsimään perheensä kotipaikkaa.

Matkan ensimmäinen kohokohta oli junakyyti Viipurista Hiitolaan. Minulle matka oli erityisen tärkeä, koska sain kulkea vaijani kauppareitin Viipurin ja Antrean Hannilan välillä, jota hän usein kolusi. Matka alkoi hitaasti nytkytelleen. Uutta kiskotusta asennettiin heti Viipurista eteenpäin. Joihinkin kohtiin oli jopa vedetty tuplaraitteet ja sähköt. Ihmettelimme ja mietimme mihin tarkoitukseen tällainen satsaus tarvitaan. Radan tekeminen on suururakka ja maksaa paljon. Asemapaikoille oli tehty uusia laitureita, vaikka asutusta ei näkynyt. Tasoristeysten kohdalle oli rakennettu kaksikerroksiset vartiokopit. Ensimmäinen asema oli Tammisuo, mutta rakennusta ei näkynyt. Talin ja Repolan jälkeen saavuimme Karisalmeen, jossa on vielä vanha suomalainen asemarakennus. Sitten siirryimme Viipurin maalaiskunnasta Antrean puolelle ja Kavantsaareen. Suomalaisen rakentama asema oli suuri ja komea. Isäni puhui paljon Kavantsaaren kartanosta ja sen merkityksestä alueelle, ehkä asemankin piti olla samaa luokkaa.

Ja sitten oli vuorossa Hannila. Tunnistin tutut talot ja mäet radanvierustalla ja pölyinen maantie kiemurteli Seitsolasta kohti asemaa. Muutama matkustaja jäi Hannilaan, mutta muuten kylällä ei näkynyt liikettä. Vuoden aikana Mykrän ylikäytävälle oli ilmestynyt sininen vartiokoppi. Mitähän tarkoitusta varten? Niitä oli pitkin matkaa. Pitääkö joka ylikäytävällä olla oma vahti, vaikka tekniikalla voisi hoitaa saman asian? Katselin ikkunas- ta muuttunutta maisemaa ja isäni kotipaikkaa.

Ei mennyt kauaakaan, kun olimme jo Antrean asemalla. Antreassa louhitaan kiveä ja raskaat kivivaunut seisovat ratapihalla. Jätettyämme Antrean huomasimme, että ratatyöt olivat päättyneet. Ilmeisesti peruskorjaus on tehty kiven kuljetusta varten. Junien koko ja vaunumäärä ovat kasvaneet, eikä vanha rata enää kestä niiden painoa. Viipurin kautta kivi kulkee muualle laajaa Venäjää.

Matkamme jatkui halki Kirvun ja Kaukolan kohti Hiitolaan. Antrean puolella pysähdyimme vielä Koljolassa ennen Kirvun Sairalaa, evankelisen kansanopiston kotipaikkaa. Sitten seurasivat Inkilä, Hakolahti, Ojajärvi ja viimein Hiitolan Pukinniemi, Jorman kotipaikka. Nenät ikkunas- ta yritimme löytää tuttuja kiintopisteitä. Juna ei pysähtynyt, vaikka aikatauluun oli niin merkitty. Suurten kalliioleikkausten läpi saavuimme määränpäähän, jylhän linnavuoren kupeelle Hiitolan asemakylään.

Toinen kohokohta matkalla olivat kotipaikkakäynnit. Kukin suunnisti omille tanhuvilleen. Lähdin Jannen mukana hänen perheensä asuinsijoille. Pukinniemeläiset ja Teuvo jatkoivat eteenpäin omille konnuilleen. Edellisellä matkalla Jannen isän rakentama grilli oli purettu ja tiilet viety parempaan tarkoitukseen.

Ihailimme Jannen kanssa kaunista, kumpuilevaa maisemaa. Rakennuksia ei enää ollut, pellot kesannolla, mutta kuvitelmissamme näimme maat viljavina ja talot asuttuina. Isien mailla on hyvä olla, tallata samaa maata, katsoa samaa metsää ja kuunnella käkeä, joka aloitti urakkansa. Täällä on tehty työtä, juhlistu voitot ja surtu menetykset, joita elämän varrelle on kertynyt. Ei väliä vaikka mitään ei ole jäljellä. Esivanhempien muistot ja niiden herättämät tunteet ovat ja pysyvät, ja niitä kannamme sukupolvesta toiseen sisimmässämme.

Aikamme tunnelmoituamme jatkoimme eteenpäin ja yhytimme rautatien, jota pitkin eilen ajoimme. Ensin ihailimme hetken Ilmeenjokea, joka tuo vettä äitini syntymäpaikalta Ilmeen Koskenkylältä. Näin lähelle pääsimme, sillä asuinpaikka sijaitsee rajavyöhykkeellä, jonne ei nykyisin ole asiaa. Otimme radalla suunnan kohti Alasjärveä, Hiitolanjärveä ja Moisuolahtea, jossa tapasimme heinoslaiset ja ryösäläiset. Talojen paikat oli katsottu ja nyt oli vuorossa "rantatonttien varaaminen". Elvi ja Raija olivat innoissaan, elämänsä kunnossa ja jaksoivat kiitettävästi kulkea pitkin vaikeakulkuista maastoa ja rataa. Sitä me nuoremmat jaksoimme ihaila. Kotiseudun vaikutus on voimakas ja antaa hengen lujuuksi lisäksi ylimääräistä potkua kintereisiin.

Junan pilli säikäytti radalla kulkijoita, mutta ilmeisesti juna porhalsi Käkisalmeen, jonne rata haarautui edessä päin. Radalta poikkesimme polulle, joka vei meidät Asemakylään. Matkalla oli Jannen isän isoisän, rautatieläisen, talo. Sen kylkeen oli ruuvattu osoitekyltti, joka suomennettuna on Asemakatu 5. Ei muuta kuin postia lähettämään kun päästään koti-Suomeen. Myrsky oli kaatanut lähistön metsää ja sähkölinjoja. Molemmat lojuivat korjaamattomina pitkin tannerta.

Kiipesimme vielä Linnavuorelle, josta maisemat ovat aina upeat. Tosin vuoren vierelle rakennettu venäläiskylä on ruma ja epäsiistin oloinen. Rojua lojuu pitkin pihvoja ja ylhäältä sen näkee hyvin. Venäläiskylä on tiivis keskittymä. Suomalaiset suosivat hajakylää, ja sen leiman voi vielä aistia ylhäältä käsin.

Seuraavana päivänä suuntasimme kohti Viipuria. Matkalla pysähdyimme Hiitolan kirkonkylässä. Kirkkoa ei enää ole mutta sen kunniaksi on pystytetty muistomerkki. Matkan vanhin Elvi Heinonen (s. 1925) laski tyttärensä Marjan kanssa kukat sankarivainajille. Matkan nuorimmat ja samalla ensikertalaiset, Laura ja Mikko Mykrä sekä Hanna Hakala, laskivat kukat kirkon muistomerkillä. Nauhalta kaikuvat Hiitolan kirkon kellot toivat hartautta tilaisuuteen.

Taas on kerran käyty ja varmasti tulemme uudelleen. Matkan ensikertalaiset saivat kosketuksen juuriinsa ja tuskin heillekään tämä jäi ainoaksi kerraksi.

Timo Mykrä, sukuseuran hallituksen sihteeri, perhe 714 sukukirjassa

JA HITTOLAINEN! – MUISTIJÄLKIÄ KEVÄISESTÄ MATKASTA HIITOLAAN

Haminan katukuva oli muuttunut sitten viime käyntini. Toki aikaakin oli tainnut kulua kaksi vuosikymmentä. Hämmäntävän paljon katukuvassa näkyi venäjänkielistä tekstiä. Sopivasti pehmeä lasku itärajan ylitykselle.

Bussin ikkunasta näkyvä alkukevään maisema oli vähintään yhtä ankea kuin kotonakin. Kylmä ja hitaasti edennyt kevät ei vielä yhtään vihertänyt luonnossa. Matkalla Viipuriin oli pakko vähän torkkua. Kiireistä arkea elävälle perheelliselle öiset reissuun lähdöt ovat kyllä yhtä myrkyä.

Viipurin asema oli remontoitu, siisti ja kaunis. Ja täynnä virkapukuisia virkahenkilöitä. Saattaa heilläkin olla joskus työmotivaatio hiukan kadoksissa, kun sateisena aamuna pitää kömpiä johonkin lasikoppiin vahtimaan toista virkamiestä. Aseman vessassa, joka sekin oli siisti ja remontoitu, sain yhtäkkiä muistikuvan edelliseltä Viipurin reissulta. 80-luvulla asema ei ollut ihan niin siisti, ja lapsen muistikuva paikasta ei ollut kovinkaan miellyttävä. Onneksi muistikuva oli helppo ravistaa pois, koska nyt tilanne oli niin toinen.

Junamatka Hiitolaan oli, no, lähinnä mykistävä. Radan varrella näkyvät valtavat myrskytuhot metsässä olivat kaikki korjaamatta, tuhansia hehtaareja lakoontunutta tukkipuuta makasi mätänemässä metsässä. Se tuntui uskomattomalta. Kylät taloineen olivat kuin vanhoista suomifilmeistä. Pientä, vaatimatonta, harmaata ja surkeaa. Mutta myös hoidettuja kasvimaita, joissa kevättyöt olivat jo pitkällä, ja kunnostettuja talon seiiniä ja kattoja siellä täällä. Junapysäkiltä lähti pieni, kurainen polku, jota pitkin ihan taviksen näköiset, muodikkaat nuoret naiset lähtivät tarpomaan. Kai ne kotitalot siellä jossain olivat metsän keskellä. Siinä olisi Suomen nuorisolla ihmeteltävää!

Kuvassa: Mikko Mykrä, Laura Mykrä, Hanna Hakala ja Soile Pietilä.

Hiitolan asema ja kylä siinä ympärillä olivat kyllä jotenkin tosi surkean oloisia. Päällimmäisenä mieleen nousi, että millä ne ihmiset siellä elävät? Onko heillä unelmia ja haaveita, voiko ne koskaan toteutua? Bussissa kuulin kertomuksia ja näin vanhoja kuvia siitä, millainen vauras ja iso kylä junaratojen risteyskohdassa on joskus ollut. Mielikuvitus ei minulla riittänyt muuttamaan maisemaa entiselleen.

Matkamme päätavoite oli oman väen retki omille maille Pukinniemeen. Tästä tulikin minulle koko reissun kohokohta ja mieleenpainuvien kokemus. Jo retkeilytunnelma, reipas kävelymatka ja kunnan retkievääät olivat ikimuistoisia. Ja ne kuuluisat karjalan käet todistivat moniäänisesti olemassaolonsa edelleen! ”Kotitalon” löytäminen, talon rappusilla istuminen ja navetan pohjan hahmottaminen herättivät lämpimiä tunteita. Nyt mielikuvitus riitti kuvittelemaan kaiken ennalleen, omenapuut, pihakoivu, polku saunalle ja mamma kävelemässä navetalle. Mielikuvissa menivät iloisesti sekaisin vanhat valokuvat, muistot omasta mummolasta Noormarkussa ja suvun naiset. Kaikesta tuli elävää ja koskettavaa. Mieltäni jäi kaihtamaan vain se, että jos kevät olisi ollut vähän pidemmällä, koko tienoo olisi kukkinut keltaisena kulleromerenä. Siinä vielä haavetta tulevaisuudelle.

Olen lähes kaksikymmentä vuotta asunut Hattulassa ja elänyt hattulalaisena. Jos maailma makaisi toisin, saataisin asua Hiitolassa ja elää hiitolalaisena. Ei, vaan kuulemma hiitolaisena. Tästä syntyi väsyneiden reissaajien sanaleikki, joka jäi elämään; hiitolainen, sehän on hiitolainen!

Hanna Hakala, sukuseuran rahastonhoitaja Jorma Mykrän tytär, perhe 269 sukukirjassa

PALKINTOMATKALLA: KOHTEENA RUKA

Sari Kangasniemi voitti 2010 Porin sukutapaamisen yhteydessä järjestettyjen arpajaisten pääpalkinnon ja kirjoittaa kokemuksistaan palkintomatkalta, joka suuntautui Rukalle.

Elokuussa 2012 vietimme sukujuhlaa Kiljavalla, jossa perinteiseen tapaan järjestettiin arpajaiset sukuseuran kassaa kartuttamaan. Kauppa kävi hyvin, sillä **Mykrän Hannu** oli lahjoittanut päävoitoksi viikon mökkiloman Rukalla – siitä suurkiitos Hannulle. Perhettämme kohtasi varsinainen onnenpotku, sillä päävoitto osui meille!

Heti syksyllä otin Hannuun yhteyttä ja sovin mökin varauksesta heinä-elokuun vaihteeseen kesällä 2013. Monen monta kertaa talven aikana puhuttiin perheen kanssa tulevasta lomasta ja mitä kaikkea siellä tulisimme tekemään ja minkälaisia odotuksia kullakin oli tulevan loman suhteen. Kalastus ja yhdessäolo nousivat keskusteluissa päällimmäisiksi asioiksi. Rukan seutu olisi meille aivan uusi tuttavuus. Pitkä ajo-matka arvelutti lapsia, sillä aika tahtoo tulla pitkäksi jo mummolan reissulla, joka sentään taittuu kolmessa tunnissa.

Kesän korvilla päätimme hoitaa menomatkan kohtuullisella ajamisella ja varasimme paikat Oulun yöjunan perheelle ja autolle. Oulusta ei ole matkaa Rukalle kuin 250 km ja yöjunan saavuttua aamulla Ouluun saattoi lähteä pirteänä liikkeelle kohti lomakohdetta ja olla hyvissä ajoin perillä.

Kuvassa: Sari Kangasniemi.

Vihdoin koitti SE päivä tarkemmin sanottuna 26.7., jolloin hurautimme Pasilan asemalle Helsinkiin ja pakkasimme itsemme auton ja Juhon alamäkipyörän kera junaan. Yöjuna oli minulle ja lapsille aivan uusi ja hauska kokemus. Uni tuli, mutta olihan se aika harsoista unta junan kolistellessa pitkin matkaa. Aamuvarhaisella saavuimme Ouluun, josta jatkettiin heti matkaa Kuusamon suuntaan. Kohta alkoikin jo näkyä poroja maantiellä ja tien var-silla. Toinen pojista ryhtyi laske-maan poroja, kunnes kyllästyi jos-sain vaiheessa päästyään laskuissa noin viiteenkymmeneen poroon.

Olimme perillä iltapäivällä ja asetuimme mökkiin, joka sijoittuu hyvin lähelle Rukan keskusta. Mökki oli oikein viihtyisä kaikilla mukavuuksilla ja tilaa oli ruhtinaallisesti. Lähdimme tutustumaan lähiympäristöön ja taidettiin siinä jo kalastusvehkeetkin kaivaa esiin. Kauniit maisemat mykistivät jo lähestyttäessä Kuusamon seutua ja kaunista se oli perilläkin.

Viikko sujui todella nopeasti ja mukavaa tekemistä löytyi jokaiselle päivälle. Ruka ei ole vain talviurheilukeskus ja tekemistä löytyy jokaiselle myös talvisesongin ulkopuolella. Heti loman alkupuolella kävimme tutustumassa Kuusamon petoeläinkeskukseen, jossa nähtiin Suomessa eläviä petoeläimiä ahmaa lukuun ottamatta. Karhut olivat se juttu ja todella liikuttavia sekä vaikuttavia eläimiä. Eräänä päivänä vierailimme porotilalla, jossa poroihin tutustumisen jälkeen poroisäntä kertoi hauskoja ja mielenkiintoisia tarinoita porotilan elämästä ja historiasta isossa kodassa nokipannukahvia hörppiessä.

Kuvassa: Arttu, Petteri ja Juho Vahter.

Eräälle illalle olimme vuokranneet moottoriveneen Kuusamojärvelle. Tapasimme vuokraisännän rannalla ja paikalliseen tyyliin leppoisasti tarinoiden hoidettiin muodollisuudet pois. Saimme samalla vinkkejä hyvistä kalapaikoista ja niitä lähdettiin etsimään. Tämä kalareissu oli yksi loman parhaista retkistä. Pojat heittivät virveliä enemmän kuin innoissaan ja kala söi kohtuullisen mukavasti. Saaliiksi tarttui haukia ja ahvenia. Joku isompi veijari oli pojan vieheessä kiinni ja pikkumies sai hädin tuskin pidettyä homman hallussa. Valitettavasti kala karkasi viime metreillä, mutta saatiin siitä ainakin kalajuttu aikaiseksi.

Kuusamon kuuluisassa Kuusamon Uistimen tehtaanmyymälässä piti myös pistäytyä ja tarttuihan sieltä matkaan viehe jos toinenkin. Viereisessä Kuusamon Tropiikin kylpylässä käytiin myös pulikoimassa.

Toinen matkan parhaista antimista oli vierailu Oulangan kansallispuistossa. Jos sinulla vain on milloinkaan mahdollisuus vierailla siellä, niin käytä tilaisuus ehdottomasti hyödyksi – et varmasti kadu. Varasimme erittäin kohtuuhintaisen opastetun kierroksen Kiutaköngäälle ja satuimme olemaan ainoat oppaan palvelun varanneet, joten saimmekin nauttia aivan yksityisopastuksesta, joka käsitti mm. selostuksia alueen kasvillisuudesta, elämistä ja historiasta. Ja se Kiutaköngäs! Olisin voinut jäädä sinne vaikka miten pitkäksi aikaa – mikä rauha ja mikä maisema.

Itse kävin patikoimassa lähimaastossa useampaan otteeseen. Karhunkierros olisi varmasti mahtava kokemus. Tätä voisi ryhtyä suunnittelemaan ja kerätä kivan porukan patikointireissulle.

Esikoiseni Juho on innostunut alamäkipyöräilystä ja Rukalla sen harjoittamiseen on hyvät mahdollisuudet joskaan hisseillä ei pääse ylös pyörän kanssa. Niinpä ajoimme pyörä auton katolla mahdollisimman lähelle Rukan huippua ja loppumatka työnnettiin pyörä huipulle, josta Juho laski vauhdilla alas. Laji on sen verran rankka, että muutama lasku yhdelle päivälle riittää.

Sää oli mitä mainioin koko lomaviikon ajan. Itse asiassa oli aivan käsittämättömän hyvä sää, sillä pitkähaista vaatetta ei tarvittu muuta kuin kalastusreissulla Kuusamo-järvellä. Myöskään sääsket eivät juuri kiusanneet, vaikka moni niistä varoitteli etukäteen.

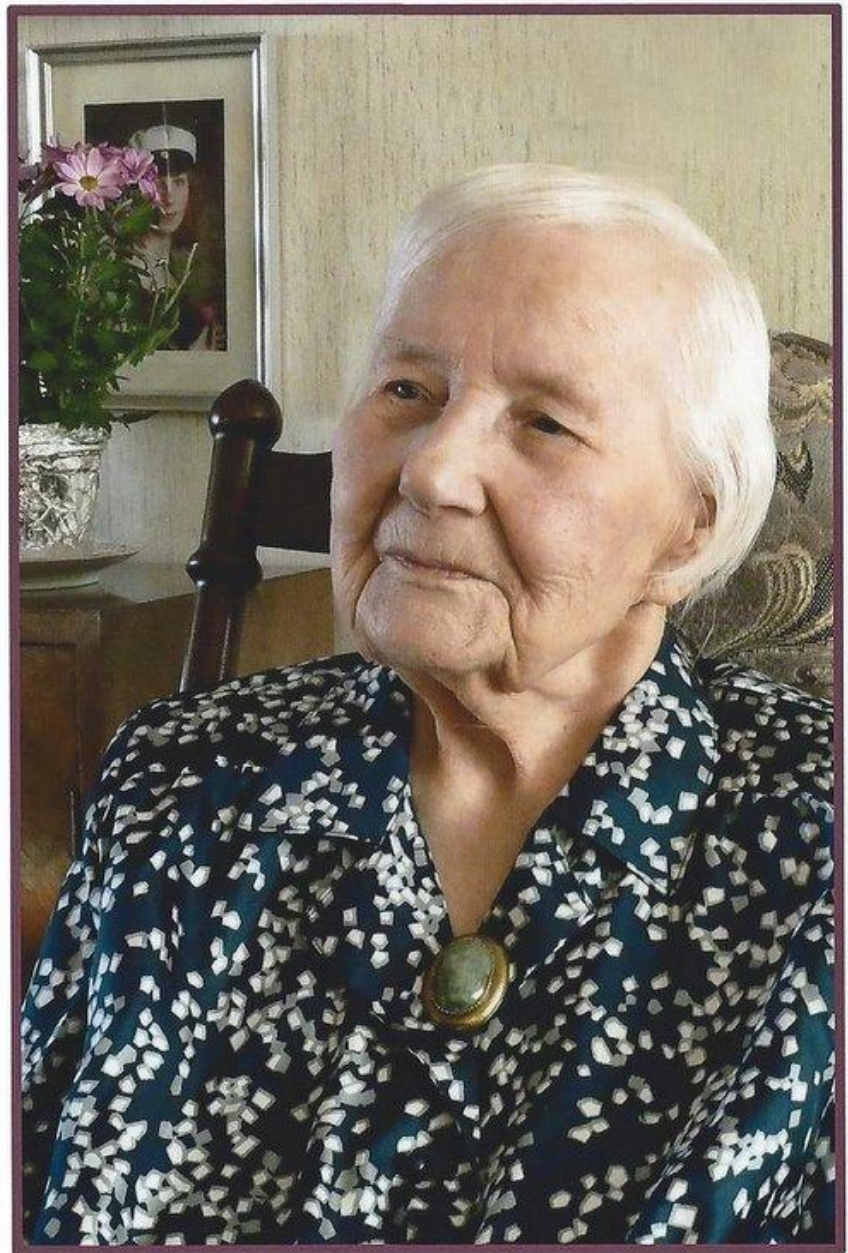
Kotimatkalle lähdimme hyvillä mielin ja rentoutuneina ja hurautimme parin pysähdyksen taktiikalla lähes 900 km matkan kotiin. Matka sujui yllättävän kivuttomasti ja siitä suuri kiitos kuskille. Kotiin oli mukava tulla ja aloittaa seuraavan matkan suunnittelu. Pala sydäntä jäi Kuusamon seudulle. Sinne pitää palata uudelleen.

Sari Kangasniemi, sukuseuran hallituksen jäsen, perhe 235 sukukirjassa

SUVUN VANHIN: SYLVIA KAUNISMÄKI 100 VUOTTA

Sydämellinen
kiitos
muistamisesta
19.10.2013

Sylvia

Kuvassa: Sylvia Kaunismäki (o.s. Mykrä), s. 19.10.1913 Hiitola. Sukuseuran kunniajäsen. Perhetaulu 572 sukukirjassa.

Sylvia Kaunismäen esi-isiä Hiitolan Mykrä-suvussa: (isä) Yrjö Pekanpoika Mykrä, talollinen Hiitolankylä n:ossa 10, s. 1872 Hiitola, Hiitolankylä 10, k. 1943 Hiitola, Hiitolank. 10. Vihitty 1903 Hiitola. (äiti) Maria Antintytär Kuosa, s. 1881 Hiitola, Kilpola, k. 1968 Pori. (isän isä) Pekka Yrjönpoika Mykrä, lampuoti, talollinen, s. 1838 Hiitola, Hiitolank., k. 1882 Hiitola, Hiitolank. 10 B (Pienmykrä). (iii) Yrjö Yrjönpoika Mykrä, talollinen Hiitolankylässä ainakin v. 1848, lampuoti, s. 1803 Hiitola, Hiitolank., k. 1881 Hiitola, Hiitolank. 10 B. (iiii) Yrjö Eerikinpoika Mykrä, talollinen, s. 1761 Hiitola, Äikäänniemi, k. 1834 Hiitola, Hiitolank. (iiiiii) Eerikki Pekanpoika Mykrä, lampuoti Hiitolankylän Äikäänniemessä Mykrän talossa, myöh. talollinen Hiitolankylässä, s. n. 1726 Jääski, Rahikkala ?, k. 1809 Hiitola, Hiitolank. (Mykrä). (iiiiiii) Pekka Matinpoika Mykrä e. Pöhö, yhtiömies Antrean Rahikkalan Pöhön tilalla ainakin v:sta 1723, torppari Antrean Saviniemessä 1728 alk., talollinen Hiitolan Äikäänniemessä n. 1750 alkaen, s. n. 1689 Jääski, Rahikkala (Pöhö). (iiiiiiii) Matti Pekanpoika Pöhö. (iiiiiii) Pekka Pekanpoika Pöhö, s. 1658, k. 1698 Jääski, Rahikkala.

KERTTU RYÖSÄ: KÄSITÖITÄ KOKO IKÄ – KUVAT KERTOVAT

Sukuseuran hallituksen varapuheenjohtaja Raija Pasanen kirjoitti edellisessä jäsenlehden numerossa äidistänsä (Kerttu Ryösä, o.s. Mykrä, s. 1922, perhe 404 sukukirjassa), joka on tehnyt käsitöitä koko ikänsä. Ohessa kuvakollaasi Kertun töistä, joita kuvissa esittelevät Kertun lisäksi lähisukulaiset. Kertun ja siskonsa Elvin töitä on ollut esillä Hiitolan pitäjäjuhlissa 2012.

Kuvassa: Kerttu Ryösä lempiharrastuksensa parissa 2012.

Kuvassa: Kertun tekemä kastemekko.

Kuva: Elvi Heinonen ja Raija Pasanen.

Kuvassa: Raija ja Antero Pasanen.

MARATONIA JA MUITA JUOKSUJA

Juokseminen taitaa olla geneessämme. Kaikkihan tietävät sukumme mestarijuoksijan **Hannu Mykrän**, mutta tähden takana on harrastettu myös hitaampaa puurtamista, maratonia. Se oli ennen pääasiassa kilpaurheilua, mutta nyt siitä on tullut kuntoilijoiden harrastus. Maratonjuoksun suosio on edelleen jatkuvassa kasvussa ja suurimmat tapahtumat keräävät jopa kymmeniätuhansia juoksijoita.

Mykrä-suku on osallistunut talkoisiin. Sukumme pioneeri maratonjuoksussa on **Erik Mykrä**. Hänellä on takanaan ainakin 14 maratonia vuosilta 1994–2004. Eniten Erik on juossut Tukholmassa ja Lanzarotella, mutta myös Suomessa. Tarkkaa tilastoa ajoista ei ole, mutta neljän tunnin molemmin puolin on menty. Kommelluksiakin on markan varrella sattunut. Veljensä **Tapion** kanssa he kokivat Lanzarotella yllätyksen. Maalissa paljastui, että järjestäjät olivat mitanneet matkan väärin. Radan todellinen pituus olikin 47,2 km. Viisi kilometriä tuli vetäistyä ylimääräistä, mutta onneksi virhe oli oikeinpäin. Mikään ei voi harmittaa maratoonaria enemmän kuin alimittainen reitti.

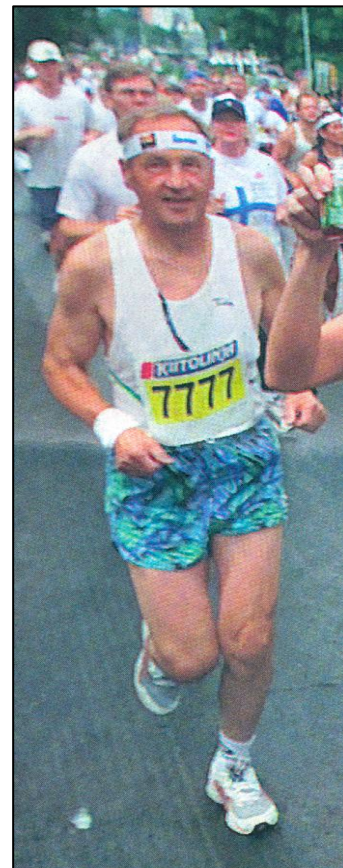
Juoksukärpänen puraisi myös puolisoa **Eilaa**. Ollessaan työkomennuksella 1990-luvun alussa Kaliforniassa he osallistuivat useisiin hyväntekeväisyysjuoksuihin. Matkat mitattiin mailleissa ja ne vastasivat n. 10 km kisoja. Eila pääsi mitaleille, mutta Erik ei yltänyt podiumille ja jäi pettymyksekseen ilman palkintoja jakaneen Miss San Diegon halausta.

Erikin tavaramerkiksi muodostui juoksuasu, joka oli teräsmies-legenda Scott Tinleyn kuošia. Juoksijatoverit tunnistivat hänet housuista, sillä muita samanlaisia ei ollut.

Erikin ja Tapion lisäksi täysmaratonin juosseita löytyy suvusta ainakin kuusi. **Ville Kangasniemi**, **Pirkko Lehtinen**, **Matti Mykrä**, **Päivi Mykrä** (Veli-Matti Mykrän puoliso), **Timo Mykrä** ja **Juha Siljander** (Anna Mykrä-Siljanderin puoliso). Tuorein tapaus on Ville, jonka ensimmäinen maraton meni mallikkaasti alle neljän tunnin viime kesänä Helsingissä. Helsinki City Marathon on Suomen suosituin ja suurin alan tapahtuma. Siellä ovat kuntoaan koetelleet jo useamman kerran Juha, Pirkko, Päivi ja Timo. Useille juoksijoille tästä on tullut vuotuinen perinne. Muita suosittuja kisoja suomalaisille ovat Tukholma ja Berliini kotoista Turussa juostavaa Paavo Nurmea unohtamatta. Päivi Mykrä on juossut Tukholman kertaalleen ja tänä vuonna Juha Siljander kiskaisi Berliinissä ajan 3.37,50, joka taitaa olla sukuseuran piirissä paras noteeraus.

Timo Mykrän juoksuista Kaarinan syysmaraton vuonna 2012 oli erityinen. Kisa juosti lokakuun lopulla ja lähtöä edeltävänä päivänä rupesi tupruttamaan lunta. Sitä tuli kaikkiaan 20 cm ja lähtöviivalla oli pakkasta seitsemän astetta. Onneksi rata oli aurattu ja paikoin hiekoitettu. Maisemat olivat upeat puhtaan valkeassa vaipassa, mikä lievensi matkan rasituksia.

Maratoonarit juoksevat muitakin matkoja. Yleisimpiä ovat puolikkaat, mutta erikoisuutena kokeillaan lähes kaikkea. Jotkut uskaltavat jopa ultrajuoksuun, jossa juostaan 12-24 tuntia tai muuta yhtä piinallista henkistä ja fyysistä kanttia vaativaa matkaa. Suomi on kesäisin täynnä erilaisia juoksutapahtumia, joista jokainen löytää oman matkansa. Karjalaisten kesäjuhlien yhteydessä juostaan perinteinen Karjalan maraton, joka on pituudeltaan 10 mailia. Tätä harvoin juostua matkaa ovat sukuseuran piiristä tahkonneet ainakin Erik ja Timo. Seuraavana kesänä kisataan Lappeenrannassa viikko ennen juhannusta.

Kuvassa: Erik Mykrä, Paavo Nurmi-maraton, Turku 2002.

Kuvassa: Timo Mykrä, Syysmaraton, Kaarina 2012.

Maratonilla on oma viehätöksensä. Jokainen juoksu on erilainen ja omansa. Kilpailua ei käydä muita vaan itseä vastaan. Itsensä koettelu ja peliin laittaminen äärimmäiseen suoritukseen tuo tyydytystä. Kaikki maalilinjan ylittäneet ovat voittajia eikä kesken heittäneitäkään jätetä.

Ensi vuonna juostaan taas. Sukuseuran piiristä Tukholmaan ovat jo ilmoittautuneet Ville ja Timo. Ja eiköhän meitä riitä myös muihin juoksutapahtumiin.

Timo Mykrä, sukuseuran hallituksen sihteeri, perhe 715 sukukirjassa

AMERIKAN SERKUN HÄÄMATKA

Mykrä-sukuun kuuluva **Brock Auten** vihittiin Phoenixissa (Arizona, USA) marraskuun alussa, jonka jälkeen hän suuntasi puolisonsa **Tanyan** (o.s. **Bindl**) kanssa häätmatkalle Pohjoismaihin. Kaksi ensimmäistä päivää he viettivät Tukholmassa ja loput viisi sateisessa Helsingissä. Onneksi ennen Helsinkiin saapumistaan heillä oli pari päivää aikaa nauttia Rovaniemellä lumimaisemissa mm. koiravaljakkosafarista ja pororeen kyydistä. Poislähtiessään pariskunta sai viettää päivän Kööpenhaminassakin paluulentoansa odotellessaan.

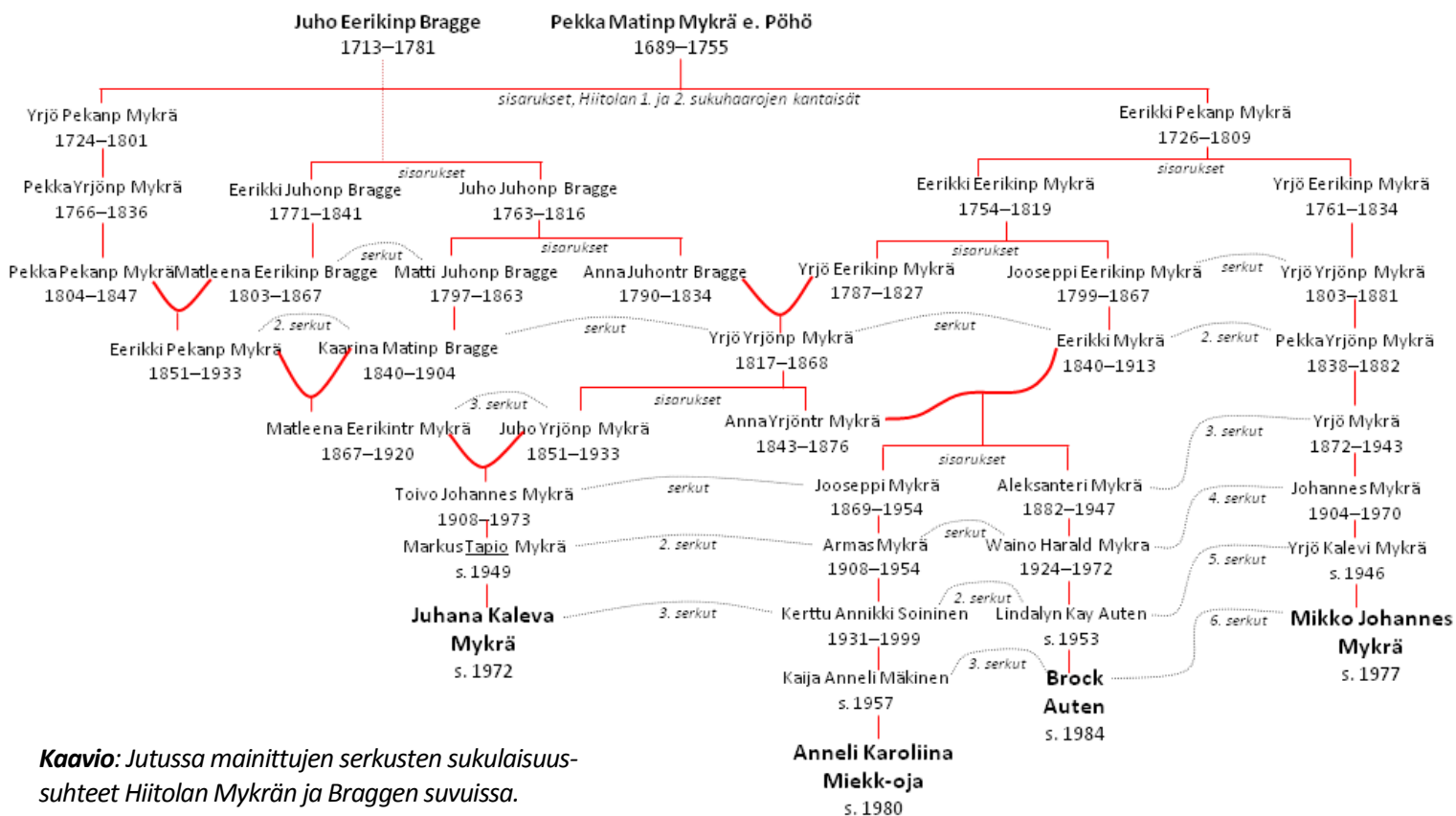

Kuvassa: Vas. Anneli Miekk-oja, Juhana Mykrä, Mikko Mykrä ja Brock Auten.

Häätmatkansa aikana tuore aviopari sai toiveidensa mukaisesti tutustua ennenkaikkea suomalaiseen ruokakulttuuriin ja Brockin sukulaisiin. Brock on kiinnostunut juuristansa, opiskelee suomenkieltä ja pyrkii vaalimaan oppimiansa suomalais-karjalaisia perinteitä. Muuttaessaan hiljattain uuteen kotiinsa Brock hankki suolaa ja ruisleipää onnea tuottamaan. Talon edustalla liehuu salossa Suomen lippu ja pariskunta harkitsee suomenlapinkoiran hankkimista. Kiropraktikkoparin haaveena on myös oman klinikan perustaminen Suomeen.

Vieraiden oppaina eteläisessä Suomessa toimivat **Mikko** ja **Juhana Mykrä** perheineen. Brock tapasi illallisella Juhanan kotona myös 3. serkkunsa tyttären **Anneli Miekk-ojan**. Mainittujen henkilöiden väliset sukulaisuussuhteet Mykrän ja Braggen suvuissa käyvät ilmi oheisesta kaaviosta.

Juhana Mykrä, sukuseuran hallituksen ex-puheenjohtaja ja sukututkija, perhe 260 sukukirjassa

Kaavio: Jutussa mainittujen serkusten sukulaisuussuhteet Hiitolan Mykrän ja Braggen suvuissa.

MYKRÄN SUVUSSA TAPAHTUU

Jäsenten merkkipäivät 2014

☼	11.1.	Mykrä Heikki, <i>Lieto</i>	UUSIKIRKKO	80 vuotta
☼	17.1.	Heinonen Eija, <i>Turku</i>	HIITOLA 2	50 vuotta
☼	17.2.	Sauhula o.s. Käkönen Soili, <i>Kaarina</i>	HIITOLA 1+2	65 vuotta
☼	26.2.	Lehtinen Erkki, <i>Pori</i>	pso HIITOLA 1+2	65 vuotta
☼	27.3.	Mykrä Erik, <i>Riihimäki</i>	HIITOLA 1+2	75 vuotta
☼	5.4.	Mykrä Arto, <i>Mikkeli</i>	UUSIKIRKKO	65 vuotta
☼	4.5.	Lindfors Risto, <i>Hollola</i>	HIITOLA 1+2	70 vuotta
☼	10.5.	Kilpinen Anja, <i>Orimattila</i>	KIRVU	65 vuotta
☼	10.5.	Valli o.s. Mykrä Marja-Liisa, <i>Noormarkku</i>	HIITOLA 1+2	65 vuotta
☼	10.5.	Mykrä o.s. Laine Liisa, <i>Valkeakoski</i>	pso JÄÄSKI	65 vuotta
☼	18.5.	Heinonen Hannu, <i>Pori</i>	HIITOLA 2	60 vuotta
☼	19.5.	Mykrä Hannu, <i>Masku</i>	HIITOLA 2	60 vuotta
☼	24.5.	Lindfors Risto, <i>Kukkila</i>	HIITOLA 1+2	70 vuotta
☼	7.6.	Väyrynen o.s. Ryösä Leena, <i>Tuusula</i>	HIITOLA 2	65 vuotta
☼	8.6.	Mykrä o.s. Jaakkola Kaisa, <i>Pori</i>	pso HIITOLA 1+2	80 vuotta
☼	20.6.	Laide o.s. Jylhä Jaana, <i>Kaustinen</i>	pso HIITOLA 2	50 vuotta
☼	1.8.	Turunen o.s. Mykrä Terttu, <i>Lappeenranta</i>	HIITOLA 1+2	75 vuotta
☼	24.8.	Siitonen o.s. Inkinen Helena, <i>Luumäki</i>	JÄÄSKI	60 vuotta
☼	26.9.	Mykrä Juha-Pekka, <i>Huittinen</i>	HIITOLA 1+2	50 vuotta
☼	8.10.	Mykrä Viljo, <i>Pori</i>	HIITOLA 2	95 vuotta
☼	19.10.	Kaunismäki (o.s. Mykrä) Sylvia, <i>Pori</i>	HIITOLA 2	100 vuotta
☼	19.10.	Mykrä Tapio, <i>Hamina</i>	HIITOLA 1+2	65 vuotta
☼	19.11.	Mykrä Eeva-Kaarina, <i>Ryhtylä</i>	ANTREA	65 vuotta
☼	28.11.	Koponen Terho, <i>Hyvinkää</i>	HIITOLA 1+2	85 vuotta
☼	15.12.	Hirschovits-Gerz o.s. Lepistö Sirkka, <i>Helsinki</i>	HIITOLA 1+2	60 vuotta

Kannaksen Mykrät -sukuseura onnittelee sankareita!

Kuolleita

- ✠ **Jorma Johannes Mykrä**, s. 13.8.1945 Kihniö, kuollut 23.4.2013 Tampere. Jorma oli Aleksanteri Yrjönpoika Mykrän (1881–1933) pojan Toivo Aleksanteri Mykrän (1915–1981) poika [HIITOLA 2]. Perhe 389 sukukirjassa; ks. myös s. 302.
- ✠ **Kerttu Lindfors** (o.s. Kuronen), s. 3.6.1921 Hiitola, kuollut 27.10.2013 Helsinki. Kerttu oli Juho Yrjönpoika Mykrän (1855–1933) tyttären Siiri Lyydi Kurosen (o.s. Mykrä, 1893–1966) tytär [HIITOLA 1+2]. Perhe 200 sukukirjassa.

- ✠ **Harri Heimo Stenroth**, s. 7.9.1943 Viipuri, kuollut 30.11.2013 Helsinki. Harri oli Anna Maria Komin (o.s. Mykrä, 1912–1982) tyttären Sylvi Stenrothin (o.s. Komi, 1912–1982) poika [HIITOLA 1+2]. Perhe 159 sukukirjassa.

Kannaksen Mykrät -sukuseura ottaa osaa omaisten suruun!

Vihittyjä

- ∞ **Ashley Hatch** (o.s. Auten), s. 1986, ja **Anthony Hatch**, s. 1983, vihitty 28.5.2011 Phoenix (AZ, USA).
- ∞ **Brock Auten**, s. 1984, ja **Tanya Auten** (o.s. Bindl), s. 1984, vihitty 8.11.2013 Phoenix (AZ, USA).
- Brock ja Tanya olivat häätökalla Suomessa joulukuussa 2013. Matkakertomus toisaalla tässä lehdessä.

Ashley ja Brock ovat sisaruksia, heillä on myös vanhempi veli Waino. Heidän äitinsä Lindalyn Kay Auten (s. 1952) on omaa sukuaan Mykra, jonka isän Waino Harald Mykran (1924–1972) isä Aleksanteri Eerikinpoika Mykrä (1882–1947) saapui 1910 Amerikkaan [HIITOLA 2]. Perhe 456 sukukirjassa. Ks. kuvat seuraavalla sivulla.

Kannaksen Mykrät -sukuseura yhtyy onnentoivotuksiin

Kuvat: Vasemmalla Anthony ja Ashley Hatch. Oikealla Brock ja Tanya Auten.

Syntyneitä

- ★ **Mika ja Tania Lehtisen** tytär, s. 7.2.2013 Lahti, sai kasteessa nimen **Naomi Inkeri Charlotta**. Mika on Kerttu Ryösän (o.s. Mykrä, s. 1922) tyttären poika [HIITOLA 2]. Perhe 406 sukukirjassa; ks. myös s. 310.
- ★ **Juhana Mykrän ja Nora Blomfeltin** poika, s. 3.6.2013 Espoo, sai kasteessa 4.8.2013 nimen **Nelson Henrik**. Juhana on Toivo Johannes Mykrän (1908–1973) pojan poika [HIITOLA 1+2]. Perhe 260 sukukirjassa.
- ★ **Jason Mykran ja Elizabeth Zhangin** tytär **Erin Meri**, s. 25.7.2013 Bellevue, (WA, USA). Jason on Jääskessä 1915 syntyneen ja Aberdeenissa (WA, USA) 2000 kuolleen Ensio J Mykran pojan poika [JÄÄSKI]. Perhe 633 sukukirjassa.
- ★ **Mikko Mykrän ja Eva Gröndahlin** poika, s. 29.7.2013 Vantaa, sai kasteessa 28.9.2013 nimen **Samu Johannes**. Mikko on Johannes Mykrän (1904–1970) pojan poika [HIITOLA 2]. Perhe 570 sukukirjassa.

Kannaksen Mykrät -sukuseura onnittelee perheitä!

Kuvat: Oikealla Samu Johannes Mykrä, alhaalla vasemmalla Erin Meri Mykra, alhaalla oikealla Nelson Henrik Mykrä.

ILMOITUKSIA

Vuoden 2014 jäsenmaksusuoritukset

Sukuseuran varsinaisille jäsenille tullaan keväällä postittamaan jäsenmaksulomake saatekirjeineen. Maksulomakkeesta näet myös maksuhistoriasi. Muistathan maksaa vuotuisen jäsenmaksusi sekä mahdolliset puuttuvat suoritukset. Hallituksen periaatepäätöksen mukaisesti jäsenmaksunsa peräkkäisinä vuosina maksamatta jättäneet voidaan erottaa sukuseurasta.

Henkilökohtaisen viitenumeron käyttäminen on myös suotavaa, sillä jokaisesta ilman viitettä olevasta maksusta seura joutuu maksamaan pankille tietyn summan.

Yhteydenotot tarvittaessa sukuseuran rahastonhoitajaan:

Jorma Mykrä, jorma.mykra[at]elisanet.fi, p. 0500-333710.

Kannaksen Mykrien sukujuhla 2014

Kannaksen Mykrien VII sukujuhla ja sukuseuran vuosikokous järjestetään 23.8.2014 Heinolassa. Juhlapaikkana on tuttu ja perinteikäs WPK-talo, jossa sukumme on juhlinut ennenkin. Ohjelmaa ei ole vielä lyöty lukkoon, mutta se tulee pyörimään musiikin ja tehdyn kotiseutumatkan muiste-
luissa. Heinolassa tavataan. Merkatkaapa päivä jo kalentereihinne!

Mykrien Suku-CD

Sukukirjan CD-versio on valmistunut ja toimitetaan ennakkotilauksen tehneille vuoden 2014 alussa.

Läh.

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry
c/o Timo Mykrä
Parkinkatu 2 A 2
FI – 20500 TURKU